

[Handelsministeren.]

det i valutariske hensyn. Som følge af den foreslåede indskrænkning i bemyndigelsen i lovforslagets § 7 har det af hensyn til boligministeriets reguleringer, der er gennemført med hjemmel i vareforsyningsloven, været nødvendigt i lovforslagets § 7 at indsætte en udtrykkelig bemyndigelse for boligministeren til at træffe midlertidige foranstaltninger til regulering af bygge- og anlægsvirksomheden, herunder nedrivning af bygninger.

Jeg vil gerne fremhæve, at hvis jeg med den foreslåede formulering af lovforslagets § 7, stk. 1, 1. punktum, har nærmet mig tanker, som oppositionen tidligere har fremført, er det ikke for at smykke mig med lånte fjer, men fordi jeg synes, at den foreslåede begrænsning i bemyndigelsen er forsvarelig, som situationen tegner sig i dag.

De i vareforsyningsloven omhandlede ministres forhold til folketingets vareforsyningsudvalg er i lovforslaget foreslået ændret på forskellig vis. Ministrenes forpligtelse i henhold til vareforsyningsloven til at træde i forbindelse med udvalget i spørgsmål om overførsel af varer fra friliste til bunden liste samt om produktionsregulering m. v. er opretholdt i lovforslaget; men da det i praksis har vist sig, at udvalget ikke giver nogen formel tilslutning til de forslag, som forelægges det, men kun tager disse til efterretning, har jeg i lovforslaget draget den konsekvens heraf ikke længere at gøre udvalgets tilslutning, men kun en forhandling med udvalget, til en betingelse for foranstaltningernes gennemførelse. Endvidere mener jeg, det er nødvendigt, at ministrene får adgang til at træffe de pågældende foranstaltninger uden forudgående forhandling med udvalget, når det skønnes, at foranstaltningerne ikke uden skade for opnåelsen af de tilsigtede formål kan afvente en sådan forhandling. Vareforsyningsudvalget skal i så fald snarest muligt orienteres om de trufne foranstaltninger. Jeg vil gerne her pointere, at den ekstraordinære adgang kun er tænkt benyttet i akutte situationer, f. eks. hvor udvalget ikke med kort — eventuelt få timers — varsel kan indkaldes, og hvor foranstaltningernes uopholdelige gennemførelse skønnes bydende nødvendig. Vi lever jo desværre i en tid, da noget pludselig kan indtræde.

Handelsministerens pligt i henhold til vareforsyningslovens § 15, stk. 1, til over for udvalget at redegøre for mere betydende foranstaltninger, som gennemføres i medfør af lovens bestemmelser, er opretholdt uændret. Derimod er visse af de hertil knyttede mere specielle bestemmelser ændret, idet de ikke længere har samme praktiske betydning.

Lovforslagets tredje kapitel, der omhandler betalingsforholdet over for udlandet, erstatter kapitel 4 i vareforsyningsloven. I kapitlets formulering i lovforslaget er der tilstræbt en præcisering af de valutaafskrifter, som handelsministeren er bemyndiget til at træffe.

Der er yderligere et par punkter, hvor lovforslaget adskiller sig fra den hidtidige vareforsyningslov. Dette gælder således bestemmelsen i lovforslagets § 12, der omhandler det såkaldte ankenævn, og bestemmelsen i lovforslagets § 19, stk. 3, hvori der efter henstilling fra rigsadvokaten og justitsministeriet er indføjet en bestemmelse, som genindfører den 5-årige forældelsesfrist for strafansvar i henhold til loven. Om disse ændringers nøjere indhold og begrundelse tillader jeg mig at henvise til lovforslaget og dets motivering.

Til slut kan jeg nævne to bestemmelser i vareforsyningsloven, som er udgået af lovforslaget. Dette gælder vareforsyningslovens § 16, som er bortfaldet, da de i denne paragraf omhandlede vægemål for anmeldelsespligtig fremmed ejendom er ophørt at have gyldighed, samt lovens § 20 vedrørende Færøerne, idet jeg har fundet det naturlige direkte i lovforslagets § 21 at fastslå, i hvilket omfang loven skal være gældende for Færøerne. Det er i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 140 af 29. april 1954 fastsat, hvilke af vareforsyningslovens bestemmelser der gælder for Færøerne, og der er ikke ved lovforslagets § 21, stk. 1, foretaget ændringer heri.

Under hensyn til, at der ved lovforslagets udarbejdelse er tilstræbt en revision og tilpasning af lovbestemmelserne til den stedfundne udvikling og i det hele taget er foretaget en modernisering af loven, er det i lovforslagets § 21 foreslået, at loven får gyldighed indtil den 31. december 1959, altså en løbetid på 2 år.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade